

Prologas

Penktadienis

BENAS

Pirštai slankioja klaviatūra. Reikia viską surašyti. Ši istorija jį išgarsins. Benas prisidega naują cigaretę „Gitanes“. Rūkyti tokias Paryžiuje banalu, bet jam išties patinka jų skonis. Tiesą sakant, jam patinka ir tai, kaip pats atrodo jas rūkydamas.

Benas sėdi priešais aukštus buto langus, atsiveriančius į pagrindinį kiemą. Kiemas skendi tamsoje. Vienintelis žibintas skleidžia žalsvą šviesą. Šis pastatas gražus, tik sutrūnijusia šerdimi. Dabar, kai išsiaiškino, visur užuodžia tą tvaiką.

Netrukus reikės iš čia nešdintis. Jau ir taip piktnaudžiauja priėmimu. Džesė negalėjo pasirinkti blogesnio laiko atvažiuoti. Atvyksta, galima sakyti, neįspėjusi. Daugiau nepaaiškino net telefonu, bet kažkas tikrai ne taip; kažkas, susiję su tuo sumautu šiukšlinu baru, kuriame dirba. Netikra jo sesuo visada pasirodo tada, kai yra nepageidaujama. Ji kaip artėjančios grėsmės pranašė: atrodo, kad nelaimės ją persekioja. Džesė niekada nemokėjo tiesiog žaisti pagal taisykles. Nesuprato, kad gyventi daug paprasčiau, jeigu duodi žmonėms, ko jie nori, sakai, ką jie nori išgirsti. Reikia pripažinti, kad pats pasakė jai „atvažiuok ir lik,

kiek norėsi“. Bet iš tiesų taip negalvojo. Džesė pagavo jį už lie-
žuvio.

Kada pastarąjį kartą Benas matė seserį? Pagalvojęs apie ją
visada pasijunta kaltas. Ar turėjo jai labiau padėti, ar turėjo ją
pagloboti?.. Ji trapi, ta Džesė. Ne, ne trapi, labiau pažeidžiama,
nors žmonės ne iš karto tai pastebi. Ji yra „šarvuotis“ — minkš-
ta po ta kieta išore.

Nesvarbu. Reikia jai paskambinti, nurodyti, kaip važiuoti.
Kai neatsiliepia, palieka sesei balso žinutę: „Labas, Džese, Amo-
no gatvė, dvyliktas numeris. Supratai? Ktvirtas aukštas.“

Jo žvilgsnį kliudo kažkoks judesys už langų apačioje, kie-
me. kažkas skubiai kerta kiemą. Beveik bėgte. Jis neįžiūri tam-
saus silueto, nemato, kas ten. Tik ta skuba atrodo keistai. Pajun-
ta gyvulišką adrenalino pliūpsnį.

Benas prisimena, kad vis dar įrašinėja balso pranešimą, to-
dėl atitraukia akis nuo lango.

— Tiesiog paspausk telefonspynės mygtuką. Aš nemiego-
siu, lauksiu tavęs...

Jis nutyla. Dvejoja, įsiklauso.

Kažkoks triukšmas.

Žingsniai laiptų aikštelėje... artinasi prie buto durų.

Jie nutyla. kažkas ten, už jo durų. Benas laukia beldimo.
Nesulaukia. Tylu. Tyla sunki kaip sulaikytas kvėpavimas.

Keista.

Tada pasigirsta kitoks garsas. Benas stovi tykiai, išstempęs
ausis, įdėmiai klausosi. Štai ir vėl. Metalas į metalą, raktų brūkš-
telėjimas. Džirgžteli liūdama į mechanizmą. Benas stebi, kaip
sukasi užraktas. kažkas rakina jo duris iš lauko pusės. kažkas,
kas turi raktą, bet neturi priežasties ateiti nekviestas.

Rankena nulinksta žemyn. Durys prasiveria įprastai girgž-
telėjusios.

Benas pasideda savo telefoną ant virtuvės stalviršio, pamir-

šęs balso pranešimą. Laukia ir bukai stebi, kaip durys veriasi į vidų. Kaip į kambarį žengia žmogus.

— Ko prirėikė? — klausia jis. Ramiai, protingai. Jam nėra ko slėpti. Jis nieko nebijo. Kol kas. — Ir kodėl...

Tada jis išvysta, ką laiko įsibrovėlis.

Dabar. Dabar pajunta baimę.

Po trijų valandų

DŽESĖ

Dėl Dievo meilės, Benai. Atsiliepk į skambutį. Nušalsiu pampus. Mano „Eurostar“ autobusas iš Londono išvažiavo dviem valandomis vėliau; turėjau atvykti pusę vienuolikos, bet jau po vidurnakčio. Naktis šalta, Paryžiuje netgi šalčiau nei Londone. Nors dar tik spalio pabaiga, iš nosies verčiasi garas ir kojų pirštai sustirę batuose. Beprotiška, kai prisimeni karščio bangą vos prieš kelias savaites. Reikia nusipirkti normalų palatą, bet visada yra daug dalykų, kurių man reikia, tačiau taip ir neprisiruošiu įsigyti.

Benui skambinau jau mažiausiai dešimt kartų: kai autobusas sustojo, pakeliui čia per tą pusvalandį nuo Šiaurės stoties. Neatsiliepia. Neatsakė nė į vieną mano žinutę. Ačiū už nieką, didysis brolau.

Jis sakė, kad bus namie ir mane įleis. „Tiesiog paspausk telefonspynės mygtuką. Nemiegosiu, lauksiu tavęs...“ Na, aš jau čia. Gana prašmatnaus rajono blausiai apšviestame, akmenimis grįstame akligatvyje. Gatvelė baigiasi daugiabučiu, kuris dabar stūkso priešais mane, jis čia toks vienintelis.

Atsigręžiu į tuščią gatvę. Man pasirodo, kad šalia pastatyto automobilio sujuda šešėlis. Žengiu į šoną, kad geriau matyčiau. Ten... prisimerkiu, stengdamasi įžiūrėti pavidalą. Galiu prisiekti, kad prie mašinos kažkas gūžiasi.

Krūpteliu, kai už kelių gatvių tyloje labai garsiai sukaukia sirena. Klausausi tamsoje tirpstančio kniaukimo. Garsas skiriasi nuo sirenų namie — nuo įprasto „ni-no, ni-no“, kaip sako vaikai, — bet mano širdis vis tiek ima plakti greičiau.

Vėl pažvelgiu į šešėlius už stovinčio automobilio. Nebematau nieko judant, netgi to pavidalo, kurį tariausi įžiūrėjusi. Gal vis dėlto pasirodė, šviesa suklaidino.

Vėl atsigrėžiu į pastatą. Šioje gatvėje ir kiti namai gražūs, bet šis — be konkurencijos. Atitrauktas nuo kelio, už didžiulių vartų su aukštomis sienomis iš abiejų pusių, tikriausiai slepiančiomis kokį nors sodą ar kiemą. Penkių ar šešių aukštų, didžiuliais langais, visi su kaldinto metalo balkonais. Ant namo fasado ropščiasi gebenė, atrodo kaip plintanti tamsi dėmė. Kai užverčiu galvą, nakties danguje ant stogo matau juodus, dantytus medžių ir krūmų siluetus — greičiausiai ten įrengtas sodas.

Dar kartą patikrinu adresą. Dvyliktas numeris, Amono gatvė. Nieko nesupainiojau. Vis dar negaliu patikėti, kad Benas gyvena tokiaame prašmatniame daugiabutyje. Sakė, kad įsitaisyti padėjo studijų draugas. Tiesa, Benas visada sugebėdavo nukristi ant kojų. Ko gero, tai reiškia, kad tokioje vietoje įsitaisyti pasisekė tik per žavesį. Ne kitaip. Žinau, žurnalistai galbūt uždirba daugiau nei barmenai, bet ne *tiek* daugiau.

Ant vartų priešais mane liūto galvos belstukas: storas metalo žiedas, sukąstas tarp iššieptų dantų. Virš vartų pastebiu ištemptą dygliuotą vielą. O ant sienų viršaus abipus vartų prismaigstyta stiklo šukių. Tokios saugumo priemonės keistai nederą prie elegantiško pastato.

Pakeliu šaltą ir rankoje sunkų belstuką, paleidžiu. Tyloje į grindinio akmenis atsimušęs žvangtelėjimas nuaidi daug garsiau, nei tikėjaisi. Tiesą pasakius, čia taip tyku ir tamsu, jog sunku įsivaizduoti, kad stoviu tame pačiame mieste, per kurį ši vakarą broviausi iš Šiaurės stoties: ryškios šviesos, minios žmonių traukia į restoranus, virsta iš barų. Pagalvoju apie tą milžinišką bažnyčią ant kalvos, Švenčiausiosios Jėzaus Širdies baziliką, pro kurią praėjau vos prieš dvidešimt minučių — virtinės turistų daro asmenukes, tarp jų nardo pūkinės striukes

vilkintys tipeliai nesąžiningais veidais, taikosi nugvelbti piniginę. Traukiau pro neoninėmis iškabomis nukabinėtas gatves, kuriose garsiai skambėjo muzika, visą naktį galėjai nusipirkti maisto, baruose ošė žmonės, stovėjo eilės prie klubų. Čia — kita visata. Dar sykį atsigrežiu į gatvę už savęs — žmogaus nė kvapo. Vienintelis garsas — čiužančių per grindinį sudžiūvusių gebenių lapų šnaresys. Tolumoje riaumoja ir pypsi automobiliai, bet ir tas garsas pridusęs, lyg nedrįstų brautis į šį elegantišką, tylų pasaulį.

Aš daug negalvoju, kai pradėjau vilkti savo lagaminą per miestą iš stoties. Tik stengiausi susikaupti, kad nebūčiau apiplėšta, o sulūžęs lagamino ratukas neįstrigtų tarp akmenų ir neprarasčiau pusiausvyros. Dabar pagaliau suvokiu: aš čia, Paryžiuje. Kitame mieste, kitoje šalyje. Man pavyko. Palikau ankstesnį gyvenimą.

Viename iš viršutinių langų įsižiebia šviesa. Pakeliu galvą ir matau tamsią figūrą, kažkieno galvą ir pečius. Benas? Jeigu ten būtų jis, tikrai išsyk pamojutų. Žinau, kad mane apšviečia gretimas gatvės žibintas, bet figūra lange stovi sustingusi it statula. Neįžiūriu jokių bruožų, net nesuprantu, vyras ar moteris. Bet mane stebi. Turėtų stebėti. Su senu sulūžusiu lagaminu, kuris kėsinaisi prasižioti, nors ir surištas sena šokdyne, turėčiau atrodyti apgailėtina ir ne vietoje. Keistas jausmas žinoti, kad jie mane mato, o aš jų įžiūrėti negaliu. Nuleidžiu akis.

Aha. Vartų dešinėje pastebiu pultelį su mygtukais kiekvienam butui ir kameros akutę. Liūto galvos formos belstukas čia tik dėl grožio. Priėjusi paspaudžiu mygtuką į ketvirtą aukštą, Beno butą. Laukiu, kol per telefonspynės mikrofoną sutraškės Beno balsas.

Neatsiliepia.

SOFIJA

Butas viršutiniame aukšte

Kažkas beldžiasi į pagrindines pastato duris. Taip garsiai, kad Benua, mano sidabrinis vipetas, pašoka ir pasileidžia skardžiai loti.

— *Arrête ça!* — surinku. — Liaukis.

Benua suinkščia ir nutyla. Žiūri į mane, juodos akys sutrikusios. Aš taip pat girdžiu pasikeitusį savo balsą — per spigus, per garsus. Stojusioje tyloje girdžiu pridususių, paviršutinišką savo alsavimą.

Niekas šiais laikais nebesinaudoja durų belstuku. Niekas, kas žino šį namą. Prieinu prie langų šioje buto pusėje, į kiemą. Iš čia negaliu matyti gatvės, bet pro vartus patenkama į kiemą, todėl jeigu kas užeis, matysiu. Tačiau niekas neįeina, nors po beldimo praėjusios jau kelios minutės. Akivaizdu, beldėsi kažkas, ko durininkė nesiteikia įleisti. Puiku. Gerai. Man ta moteris niekada nepatiko, tačiau bent tiek galiu ja pasitikėti.

Paryžiuje gali gyventi prašmatniausiame bute, bet miesto padugnes vis tiek retsykiais išplauna prie tavo durų. Užsuka narkomanų, valkatų, kekšių. Netoliese Pigalis, raudonųjų žibintų kvartalas, prikibęs prie Monmartro skverną. Čia, šioje milijoninėje tvirtovėje su vaizdu į miesto stogus iki pat Eifelio bokšto, visada jaučiausi palyginti saugi. Galiu nepaisyti purvo po auksinėmis detalėmis. Moku nematyti, kai reikia. Paprastai moku. Bet šiąnakt... kitas reikalas.

Einu patikrinti — žvilgtelti į veidrodį, kuris kabo koridoriuje. Įdėmiai tyrinėju tai, ką matau. Kaip penkiasdešimtmetė, atrodau neblogai. Iš dalies galiu padėkoti prancūziškam *forme*

palaikymo metodui, kas iš esmės reiškia nuolat būti alkanai. Žinau, kad net tokią valandą atrodysiu nepriekaištingai. Mano lūpų dažai užtepti idealiai. Niekada neišeinu iš buto nepasidžiūsi. „Chanel“ *La Somptueuse* — mano firminis atspalvis. Karališko melsvo, „atsitrauk“, o ne „gundyk“ pustonio. Plaukai, kuriuos kas šešias savaites kerpa Deividas Malė „Notre Dame des Victoires“, krenta blizgančiu juodu bobu. Forma išstobulinta, kiekvienas žilas plaukas stropiai paslėptas. Žakas, mano vyras, kartą labai aiškiai pareiškė, kad bjaurisi moterimis, kurios leidžia sau pražilti. Nors jis ne visada šalia, kad įvertintų nepriekaištingą šukuoseną.

Vilkiu savo uniformą. Savo šarvus. Šilko marškinius iš „Equipment“, ypač gerai sukirptas siauras tamsias kelnes. Ant kaklo ryšių ryškiai margą „Hermès“ šilko skarelę, kuri puikiai paslepia laiko odai padarytą žalą. Žakas neseniai padovanojo, mėgsta gražius daiktus. Kaip ir šį butą. Kaip ir mane prieš tai, kai netaktiškai pasenau.

Tobula. Kaip visada. Kaip tikimasi. Bet jaučiuosi susitepusi. Suteršta to, ką turėjau šį vakarą padaryti. Veidrodyje mano akys blizga. Vienintelės išduoda. Nors ir veidas šiek tiek patišęs, jei geriau išžiūri. Aš netgi liesesnė nei paprastai. Pastaruoju metu nereikėjo rūpintis dieta, kruopščiai skaičiuoti kiekvienos vyno taurės, kruasano kąsnelius. Negalėčiau atsakyti, ką šį rytą valgiau pusryčių; gal išvis pamiršau pavalgyti. Kiekvieną dieną mano juosmuo vis laisvesnis, krūtinkaulio kaulai labiau atsikišę.

Atrišu skaros mazgą. Moku užsirišti skarą kaip kiekviena Paryžiuje gimusi ir užaugusi moteris. Pagal tai suprantate, kad esu viena iš jų, tų elegantiškų pasiturinčių moterų, kurios augina tobulos veislės mažus šuniukus.

Pasižiūriu į žinutę, kurią vakar nusiunčiau Žakui. *Bonne*

nuit, mon amour. Tout va bien ici. Labanakt, mano meile. Mums viskas gerai.

Viskas gerai. CHA.

Nenutuokiu, kaip visa tai prasidėjo. Bet žinau, kad prasidėjo nuo jo atvykimo. Atsikraustymo į ketvirtą aukštą. Nuo Bendžamino Danielso. Jis viską sunaikino.

DŽESĖ

Išsitraukiu telefoną. Kai paskutinį kartą tikrinau, Benas neatsakė nė į vieną iš mano žinučių. Nei į siųstą autobuse: „Jau pakeliui!“ Vėliau: „Šiaurės stotyje! Gal turi uberio sąskaitą?!“ Na, dėl visa ko, jeigu brolis staiga nutartų pasirodyti dosnus ir atsiųstų taksi manęs paimti. Atrodė verta pamėginti.

Mano telefone nauja žinutė. Tik ne nuo Beno.

Tu kvaila kaliūkšte. Manai, tau pavyks pasprukti po to, ką padarei?

Šūdas. Nuryju seiles staiga išdžiūvusioje gerklėje. Ir ištrinu pranešimą. Užblokuoju numerį.

Kaip jau sakiau, atvykau čia strimgalviais. Kai paskambinau Benui ir pasakiau, kad atvažiuoju, jis neatrodė sužavėtas. Tiesa, su ta mintimi apsibrasti nedaviau jam daug laiko. Na, bet juk visada atrodydavo, kad mūsų ryšys svarbesnis man nei netikram broliui. Pasiūliau kartu švęsti praėjusias Kalėdas, Benas atsakė, kad bus užsiėmęs. „Slidinėsiu“, — paaiškino. Net nežinojau, kad jis moka slidinėti. Kartais netgi jaučiuosi taip, lyg darau jam gėdą. Aš primenu praeitį, o jis verčiau norėtų nuo jos atsiriboti.

Teko jam paaiškinti, kad priežastis rimta. „Tikiuosi, liksi mėnesiui ar dviem, susimokėsiu už gyvenimą, — pasakiau jam. — Išėisiu, kai tik atsistosis ant kojų. Gausiu darbą.“ Taip. Tokį, kur daug neklausinėja. Taip žmogus ir atsiduri skylėse, kaip tos, kuriose man teko dirbti... Nėra daug norinčių nusamdyti, kai rekomendacijos tokios niekingos.

Iki šios popietės buvau neblogai įsitaisiusi „Kopakabanos“ bare Braitone. Dėl solidžių arbatpinigių. Sakykime, gauja šunsnukių iš Londono švenčia būsimas kokio nors Diko, Hario ar Tobijaus vestuves ir per daug prispaugę, kad deramai suskaičiuotų kupiūras... arba tokiems tipams būna tiesiog *per daug* gražos. Bet šiandien aš jau bedarbė. Ir vėl.

Antrą kartą paspaudžiu telefonspynės mygtuką. Neatsiliepia. Visi pastato langai vėl tamsūs... netgi tas, kuriame prieš tai degė šviesa. Viešpatie. Juk Benas negalėjo išeiti vakaroti visiškai apie mane pamiršęs... ar ne?

Žemiau visų mygtukų yra vienas atskiras, ant jo raitytu šriftu užrašyta: *Šveicorius*. Lyg kokiamie viešbutyje. Akivaizdus įrodymas, kad daugiabutis iš rimtai pasiturinčiųjų. Nuspaudžiu mygtuką, palaukiu. Neatsiliepia. Bet negaliu atsikratyti minties, kad kažkas stebi mane pro kameros akutę, vertina ir nusprendžia neįleisti.

Pakeliu sunkų belstuką ir keletą kartų trenkiu į medį. Garsas nuaidi visoje gatvėje: kas nors turėtų išgirsti. Nugirstu kažkur, giliai pastate, skalijantį šunį.

Palaukiu penkias minutes. Niekas nepasirodo.

Šūdas.

Viešbutis — ne mano kišenei. Neužteks pinigų ir sugrįžti į Londoną... netgi jei užtektų, negrįžčiau. Apmaštau savo galimybės. Eiti į barą... palaukti?

Išgirstu grindiniu ataidinčius žingsnius. Benas? Apsisuku pasirodusi išklausyti atsiprašymą, kad išlėkė *cizų* ar ko nors panašiai. Bet prie manęs artėjantis žmogus — ne mano brolis. Pernelyg aukštas, per stambus, ant galvos užsimaukšlinęs parkos kapišoną su kailiu. Jis eina greitai ir ryžtingai. Tvirčiau sugniaužiu savo lagamino rankeną. Tiesiogine prasme viskas, ką turiu, yra jame.

Vyras vos keli metrai nuo manęs, taip arti, kad po striukės gobtuvu įžiūriu žibinto šviesoje blizgančias akis. Jis kiša ranką į kišenę, traukia kažką, priversdamas mane žingtelėti atbulą. Dabar jau matau ką. Rankoje kažkoks kampuotas daiktas, metalo atspalvio.

DURININKĖ

Būdelė

Telefonspynės ekrane stebiu ją, nepažįstamąją, prie vartų. Ko jai čia? Dar kartą nuspaudžia mygtuką. Tikriausiai pasiklydo. Vien pažiūrėjusi į ją žinau, kad tokiai čia nėra ko veikti. Bet mergina atrodo įsitikinusi, kad jai reikia čia pakliūti, labai ryžtinga. Dabar spokso į kamerą. Aš jos neišleisiu. Negaliu.

Aš esu šio pastato *šveicorė*. Sėdžiu savo *ložėje*: nedidelėje būdelėje kiemo kampe. Tokių butuose virš manęs sutilptų po dvidešimt. Bet ši kabina bent jau yra mano. Mano privati erdvė. Mano namai. Daugumai žmonių nesiverstų liežuvis tokios kišenės vadinti namais. Kai atsėdu ant nuleidžiamosios lovos, iš vietos beveik galiu pasiekti visus kambario kampus. Drėgmė čia smelkiasi iš žemės ir nuo stogo, langai nesulaiko šalčio. Bet yra keturios sienos. Turiu kur pasidėti nuotraukas su kadaise buvusio gyvenimo aidais, nedideles relikvijas, kurias renku ir kurių laikausi, kai pasijuntu vieniša. Turiu gėlių, kurių kiekvieną rytą prisiskinu vidiniame sode, kad būtų ko šviežio ir gyvo. Nepaisant visų trūkumų, ši kamarėlė yra saugumo simbolis. Be jos neturiu nieko.

Dar kartą pažvelgiu į veidą telefonspynės ekranėlyje. Kai šviesa taip krinta ant merginos, matau panašumą: griežtą nosies ir smakro liniją. Dar labiau ją išduoda judesiai: kaip sukiojasi, dairosi. Godžiai, kaip maitvanagis, todėl primena man aną. Dar viena priežastis jos neišleisti. Man nepažįstamieji nepatinka. Nemėgstu permainų. Pokyčiai visada būna pavojingi. Jis, atėjęs su savo klausimais, žavingas, tai įrodė. Vyras, apsigyvenęs ketvirto aukšto bute, Bendžaminas Danielsas. Kai jis čia atsikraustė, viskas pasikeitė.

DŽESĖ

Tas parka vilkintis vyras eina tiesiai į mane, kelia ranką. Sublizga metalinis daiktas. Šūdas. Jau ketinu apsisukti ir bėgti... bent jau atsitraukti per kelis metrus...

Bet palauk, ne... dabar matau, kad tas metalinis daiktas jo rankoje — ne peilio ašmenys. „iPhone“ telefonas metaliniu dangteliu. Išleidžiu iš plaučių orą, kurį buvau sulaikiusi, ir atsiremiu į lagaminą, staiga pajutusi neapsakomą nuovargį. Visą dieną buvau įsitempusi, nieko keista, kad baidausi šešėlių.

Žiūriu, kaip vaikinai skambina. Girdžiu atsiliepiantį ploną balselį, man regis, moters. Paskui vyras ją nutraukia, kalba vis garsiau ir garsiau, kol ima šaukti į telefoną. Net neišivaizduoju ką, bet nereikia mokėti prancūzų kalbos, kad suprastum, jog pokalbis nėra nei mandagus, nei draugiškas.

Kai baigė tą ilgą, piktą tiradą, išjungė pokalbį ir susibruko telefoną į kišenę. Tada iškošė vieną žodį: „Putain.“

Šį žinau. Per prancūzų kalbos egzaminą gavau D įvertinimą, bet kadaisė domėjausi visais prancūziškais keiksmažodžiais, o man nesunku įsidėmėti tai, kas sudomina. *Kekšė*, štai ką jis reiškia.

Vyras apsisuka ir vėl ima artėti mano pusėn. Aiškiai matau, kad ketina pasinaudoti šio pastato vartais. Pasitraukiu šalin, jausdamasi visiška kvailė, kad taip be reikalo įsibaiminau, bet tai suprantama: visą kelionę autobusu „Eurostar“ dairiausi per petį. Na, žinai, dėl visa ko.

— *Bonsoir**, — pasisveikinu, stengdamasi tarti be akcento, ir nuginkluojamai nusišypsau. Gal šis vyrukas įleis mane,

* Labas vakaras (*pranc.*).

galėsiu pakilti į ketvirtą aukštą ir padaužyti Beno buto duris. Gal jo telefonspynė neveikia ar ką.

Vyras neatsako. Jis tik pasisuka į pultelį prie vartų ir surenka kelis skaičius. Galiausiai žvilgteli į mane per petį. Ne itin draugiškai. Užuođziu gaiųų alkoholio, pagirių tvaiką. Taip kvėpuoja dauguma „Kopakabanos“ klientų.

Nusišypsau dar kartą.

— *E... excuse-moi?* Prašau, a... man reikia pagalbos, ieškau savo brolio Beno, Bendžamino Danielso...

Gaila, kad nesu tokia žavi ir laisva kaip Benas. „Bendžaminas Auksaburnis“ — taip jį vadindavo mama. Jis visada mokėdavo priversti visus daryti taip, kaip nori jis. Galbūt dėl to dirba žurnalistu Paryžiuje, o aš ariau vienoje Braitono knaipėje tipui, kuris meiliai vadinamas Iškrypėliu, savaitgaliais aptarnaudavau bernvakarių dalyvius, o šiokiomis dienomis — vietos padugnes.

Vyras lėtai pasisuka veidu į mane.

— Bendžaminas Danielsas, — sako. Ne klausia, tiesiog pakartoja vardą. Matau kažką: pyktį, o gal baimę. Jis žino, apie ką aš kalbu. — Bendžamino Danielso čia nėra.

— Kaip suprasti, nėra? — klausiu. — Brolis davė man tokį adresą. Gyvena ketvirtame aukšte. Negaliu jam prisiskambinti.

Vyras atsuka man nugarą. Žiūriu, kaip patraukia vartus. Pagaliau jis atsigręžia veidu į mane trečią kartą ir pagalvoju: gal vis dėlto man padės. Tada angliškai su stipriu prancūzišku akcentu lėtai ir garsiai taria:

— Atsipisk, mergyt.

Nespėjus man atsakyti sužvanga metalas ir aš atšoku. Jis užtrenkė vartus man prieš nosį. Kai garsas nustoja aidėti ausyse, girdžiu tik savo alsavimą, tankų ir garsų.

Tačiau vyras padėjo man, nors apie tai ir nežino. Palaukiu valandėlę, grįžteliu į gatvę. Tada pakeliu ranką prie pultelio ir

sumaigau tuos pačius skaičius, kuriuos mačiau renkant prieš kelias sekundes: 7561. Bingo: užsidega žalia lemputė ir girdžiu, kaip spragteli vartų mechanizmas. Vilkdama paskui save lagaminą įsmunku į kiemą.

MIMI

Penktas aukštas

*Merde**.

Ką tik išgirdau jo vardą viduryje nakties. Pakeliu galvą, įsiklausau. Kažkodėl guliu ant antklodės, ne po ja. Plaukai atrodo drėgni, pagalvė šalta ir sudrėkusi. Drebu.

Ar iš tikro girdėjau? Ar viską tik įsivaizduoju? Jo vardas... mane visur persekioja?

Ne, esu įsitikinusi, kad girdėjau. Ištarė moters balsas, pasiekęs mane pro atvirą mano miegamojo langą. Kažkaip išgirdau jį penktame aukšte. Išgirdau pro baltojo triukšmo riauromą galvoje.

Kas ji? Kodėl apie jį teiraujasi?

Atsisėdu, prisitraukiu kaulėtus kelius prie krūtinės, pasiimu savo vaikystės *doudou*, Poną Gusą, nutrintą seną pingviniuką, kurį laikau prie savo pagalvės. Priglaudžiu jį prie veido, stengiuosi nurimti, jausdama kietą jo galvytę, minkštą, gurgždantį, pelėsiais atsiduodantį granulių prikimštą kūnelį. Visai kaip vaikystėje susapnavusi košmarą. *Jau nebesi maža mergaitė, Mimi*. Tai pasakė jis. Benas.

Mėnulis šviečia taip ryškiai, kad visas kambarys užlietas šaltos mėlynos šviesos. Beveik pilnatis. Kampe įžiūriu plokštelių leistuvą ir vinilų dėžę šalia. Čia nudažiau sienas tokia tamsia mėlyna spalva, kad neatspindi jokios šviesos, todėl priešais mane kabantis plakatas tarsi šviečia. Jame Sindi Šerman; pernai nuėjau į jos parodą Pompidu centre. Mane tarsi apšėdo jos

* Šūdas (*pranc.*).

šiurkštus, neįprastas ir intensyvus darbas; panašaus rezultato siekiu tapydama. Plakate, viename iš serijos „Untitled Film Stills“, ji užsidėjusi trumpų juodų plaukų peruką ir spokso lyg apsėsta ar taip, tarsi norėtų suryti tavo sielą. „*Putain!* — pamačiusi plakatą nusijuokė mano kambario draugė Kamilė. — Kaip bus, jei parsivesi kokį vaikiną? Jam teks žiūrėti į tą piktą kalę, kol dulkinsitės? Išmuš iš ritmo.“ *Kurgi ne*, tuokart pagalvojau. *Devyniolikos metų ir vis dar nekalta. Dar blogiau. Vienuolyno mokyklą baigusi ir nekalta.*

Spoksau į Sindi, po akimis šešėliai it kraujosruvos, plaukų linija dantyta kaip mano, kai pati prikišau žirkles. Jaučiuosi tarsi žiūrėčiau į veidrodį.

Pasisuku į langą, nužvelgiu kiemą. Durininkės namelyje dega šviesa. Žinoma, ta ilganosė ragana nieko nepražiopso. Seka iš tamsių pakampių. Visada stebi, visur dalyvauja. Žiūri į tave taip, lyg žinotų visas tavo paslaptis.

U formos daugiabutis supa kiemą. Mano miegamasis yra viename U gale, todėl pažvelgusi įstrižai matau Beno butą. Kone kiekvieną vakarą pastaruosius du mėnesius jis sėdėdavo prie stalo ir užsidegęs šviesas dirbdavo iki išnaktų. Leidžiu sau dirstelėti. Buto langinės atvertos, bet šviesos užgesintos ir vieta prie darbo stalo atrodo daugiau nei tuščia; atrodo, lyg pati tuštuma turėtų gylį ir svorį. Nusuku akis.

Išslystu iš lovos ir nutipenu į pagrindinį kambarį, stengdamasi neužkliūti už daiktų, kurių čia primėčiusi Kamilė, lyg būtų jos miegamojo tęsinys: žurnalų ir nertinių, neplautų kavos puodelių, plaukų lako buteliukų, nériniuotų liemenėlių. Pro didžiuosius svetainės langus matau pagrindinį įėjimą. Man bežiūrint prasiveria vartai. Tamsi žmogysta įsmunka pro tarpą. Kai pajuda toliau, į šviesą, įžiūriu: anksčiau nematyta moteris. *Ne*, tyliai tariu. *Ne, ne, ne, ne, ne. Nešdinkis.* Triukšmas mano galvoje garsėja.

— Girdėjai beldimą?

Apsisuku. *Putain*. Kamilė išsidrėbusi ant sofos, cigaretė smilksta rankoje, batai ant ranktūrio — gyvatės odos imitacijos aukštakulniai penkių colių pakulnėmis. Kada ji sugrįžo? Kiek laiko kiūto tamsoje?

— Maniau, kad išėjusi, — sakau.

Paprastai, kai išeina į klubą, negrįžta iki aušros.

— *Oui**. — Ji gūžteli pečiais, užsitraukia cigaretę. — Grįžau vos prieš dvidešimt minučių.

Netgi tamsoje matau, kaip žvilgsnis nuslysta nuo mano akių. Paprastai ji iškart ima pasakoti apie kokį nors naują beprotišką klubą, kuriame lankėsi, arba vaikiną, iš kurio lovos ką tik išlipo, labai smulkiai apibūdina jo pimpalą ar įvertina techniką. Dažnai jaučiuosi taip, tarsi gyvenu netiesiogiai, per Kamilę. Dėkinga, kad tokia kaip ji nusprendė su manimi gyventi. Kai susipažinome Sorbonoje, pasakė, kad mėgsta kolekcionuoti žmones, kad sudominau ją, nes turiu „ryškią energiją“. Tačiau, kai apima nusivylimas savimi, įtarinėju, kad ją labiau patraukė šis butas.

— Kur buvai? — klausiu, stengdamasi kalbėti kaip įprastai. Ji trukteli pečiais.

— Vietoj.

Jaučiu, kad kažkas vyksta, kad kažko ji man nepasakoja, bet dabar negaliu galvoti apie Kamilę. Ūžesys mano galvoje skandina visas mintis.

Žinau tik vieną dalyką. Viskas, kas nutiko, įvyko dėl jo, Bendžamino Danielso.

* Taip (*pranc.*).